

PRIČA O SRCIMA

Dalli & Cotiz

PRIČA O SRCIMA

Dalli & Cotiz

Impressum

Naslov: Priča o srcima

Mjesto i godina izdavanja: Zagreb, 2019.

Autori: Amalia Dalli, Cotiz Blu

Ilustracije: Amalia Dalli

Lektura i korektura: Ad Hoc – Centar d.o.o.

Grafički dizajn: Tino Vegh

Medo
Zagreb, 2019.

Predgovor srcima

Svatko bi u životu trebao imati jedno srce.

Svako je srce zasebno i posebno i ono nas određuje.

Netko ima dva, a netko tri srca.

Mislim da je jedno srce sasvim dovoljno.

Isto tako, svatko bi u životu trebao imati svoj potpis i znati ga.

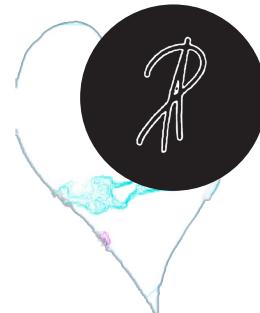
Jer bez potpisa, čiji život potpisujemo i u čije se ime potpisujemo?

Srce je naš potpis, a mi iza svog potpisa stojimo.

Srce je sve.

Stoga nabavite jedno srce, raširite ga na zidu, neka vam je blizu.

Mi potpisujemo ta srca.

Amalia Dalli & Cotiz Blu

Pratite srca na stranici www.medo.hr
i možda poželite i vi imati jedno.

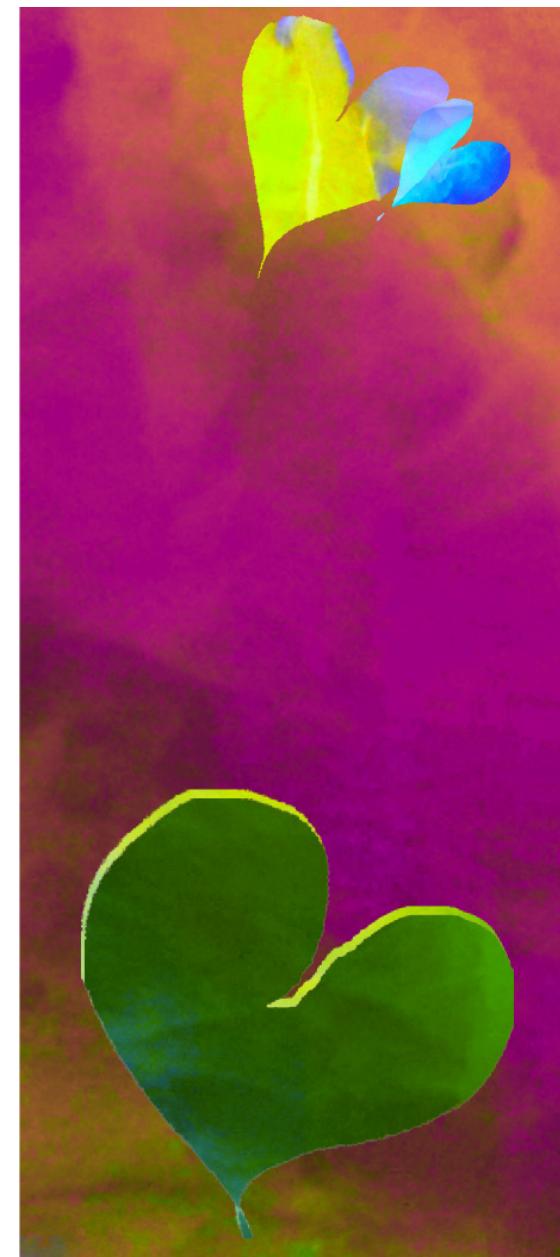
PRIČA O SRCIMA

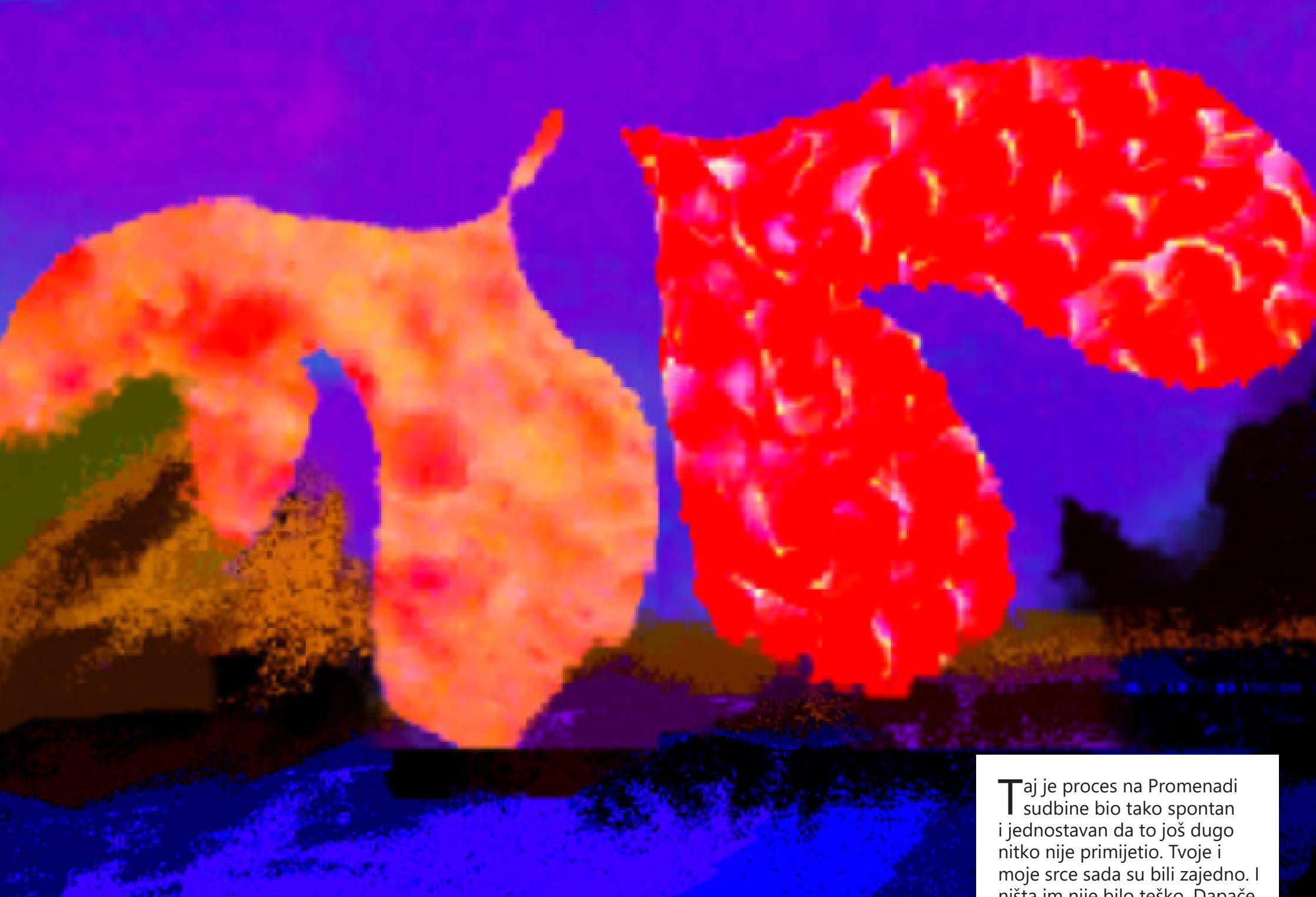
Nekoć davno, prije onoga što ljudi pamte i umišljaju da znaju, postojao je svijet srca. U tom su svijetu srca živjela u skladu i miru. Svako je srce imalo prostora za sebe i svako se srce bavilo samo svojim poslovima.

Nitko tu nije bio manje važan, niti je ijedno srce znalo što to znači. Njihove boje, njihova ljubaznost i njihov smiješak bili su dostačni za godine i godine harmonije koje su im bile obećane.

Svako je srce bilo posebno na svoj način jer nijedno nije bilo istog oblika i boje, niti se nalazilo na istom mjestu.

Iako je sve izgledalo idealno, idealno ipak nije bilo zato što su sva srca bila jednobojna i ponosno su predstavljala svoju nijansu boje. Nijedno srce nije na sebi imalo ni mrljicu druge boje. Takva je čistoća i prepoznatljivost bila u skladu s pričom o Narcisu, za koju su izgleda i ova srca čula.

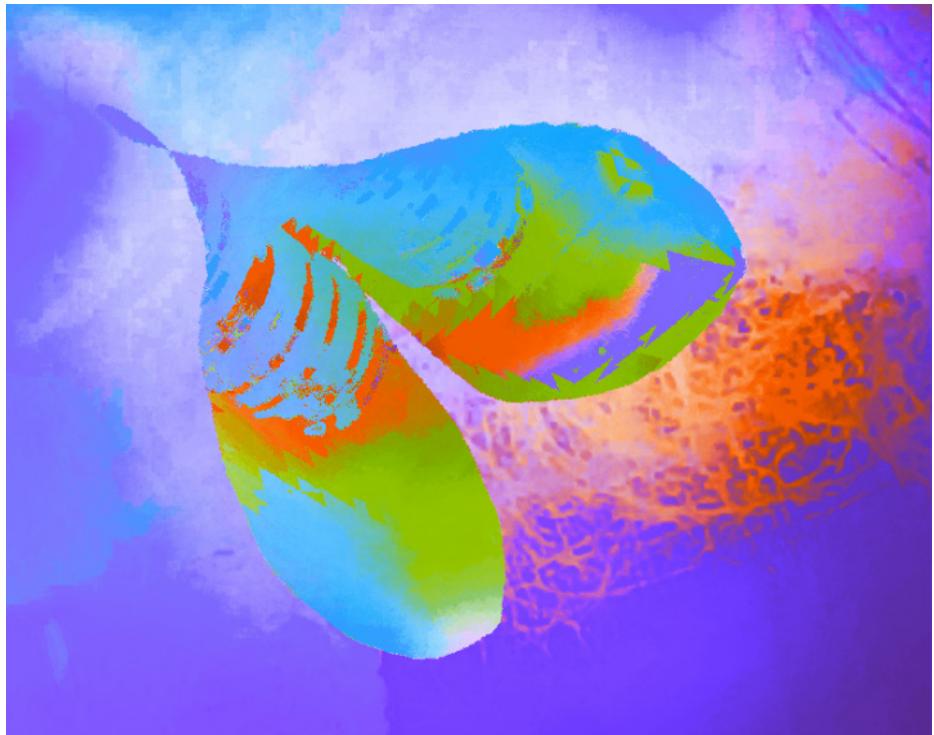

No postojala su u ovoj priči i dva srca, tvoje i moje. Ta su se srca slučajno našla i upoznala na Promenadi subbine. To je bila omiljena šetnica svih srca.

Tvoje i moje srce spojili su se u jedno. I tako je nastalo prvo srce s nijansama boja. Izgledalo je lijepo i neobično. Taj postupak spajanja nije iziskivao nikakav napor, nikakvu matematičku računicu, nikakvu bol.

**Bijeli prazni
prostor je za vas.
Ispunite ga vašim
srcima i priča
neće imati kraj.**

Taj je proces na Promenadi subbine bio tako spontan i jednostavan da to još dugo nitko nije primjetio. Tvoje i moje srce sada su bili zajedno. I ništa im nije bilo teško. Dapače, ugoda je pratila svaki njihov pokret, svaku njihovu misao. A tada se dogodilo to. Po prvi puta u svijetu srca, rodila se Emocija. Moje i tvoje srce bili su roditelji Emocije. Samim time dobili su još nekoliko prekrasnih šara na svom zajedničkom srcu.

Idući sudar također nije urodio plodom i rodila se Ohlost. Sve više nerazumijevanja među srcima rezultiralo je nebrojenim sudarima koji su izazvali Velike nerede u svijetu srca. Svatko je htio najbolje samo za sebe, ne i za druge. Budući da su Veliki neredi potrajali, moje i tvoje srce zajedno s Emocijom požurilo se napustiti to zaraćeno područje. No sudar Bijesa u njihovoj blizini bio je toliko jak da ih je prepolovio i odbacio daleko. Moje i tvoje srce opet su bile dvije polovice, udaljene jedna od druge.

tada su postala prelijepa, ne poput Narcisa u već spomenutoj priči, već zaista lijepa. Neobičnost njihovih boja i oblika te rođenje Emocije počelo je izazivati pažnju drugih srca. Neka su ih srca zadviljeno gledala žećeći postati poput njih, a druga su ih pak samo gledala, bez ikakve želje za promjenom. Tada je došlo do prvog izgreda na Promenadi subbine. Srce koje se htjelo združiti poput naših, prišlo je drugom srcu koje je s distance i nekako hladno promatralo rađanje Emocije, i bilo odgurnuto od njega. Nažalost, to nije urodilo ničim dobrim. Rodila se Zavist.

Moje je prepolovljeno srce tražilo Promenadu srbine, no od jednog je odbjeglog srca saznao da je Promenada srbine uništena u Velikim neredima i da se tamo više ne isplati vraćati.

Tužno i slomljeno, bez Emocije, moje je srce lutalo. Pogledajte kako je izgledalo...

Moje srce više nije izgledalo kao moje srce. Na njemu je bilo tragova tvog srca, na njemu je bilo i tragova Emocije, no nedovoljno da bi bilo prepoznatljivo. Samo je moje srce znalo što nosi na sebi. Tako je lutajući dospjelo u područje Samoće. Velika je i prazna to bila tama. Tamo je srelo nekoliko odbjeglih, prestrašenih i ranjenih srca kao što je bilo i samo, koja nisu htjela razgovarati niti se družiti. Samo su lutala u tišini.

Samoća mojem srcu nije bila zabavna pa ju je napustilo. Odlučilo se vratiti i pronaći svoju drugu polovicu srca.

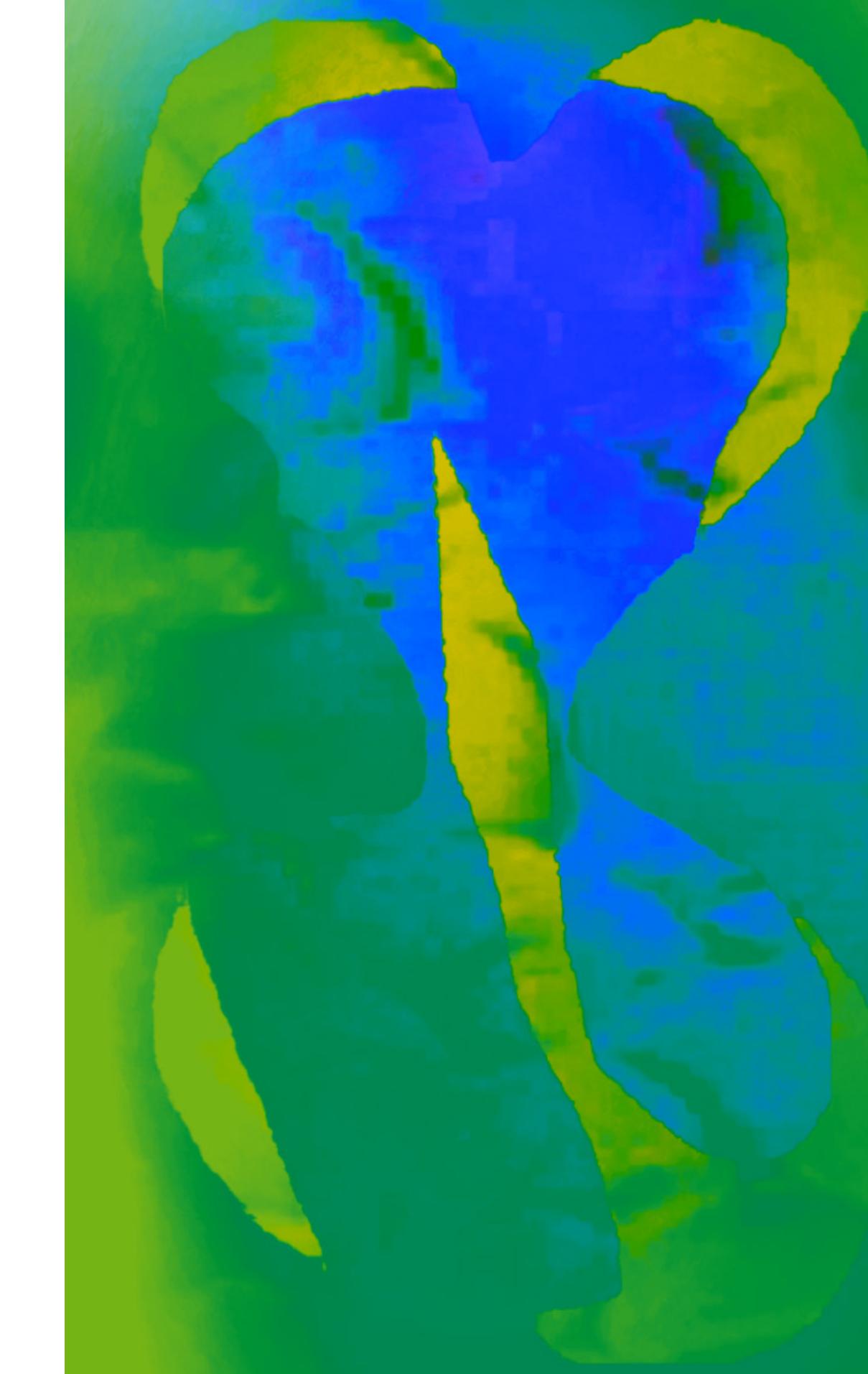
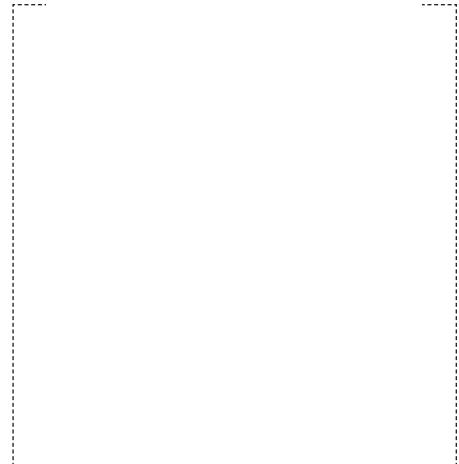
Znalo je i gdje će je tražiti. Promenada srbine morala je još uvijek postojati. Na putu prema tamo srelo je drugo srce koje mu je reklo da su Veliki neredi završili, ali da mjesto više nije lijepo kao prije. Ipak, moje je srce i dalje htjelo ići tamo te je usput čak uspjelo nagovoriti nekoliko drugih srca da mu se pridruže u obnovi Promenade srbine. Jedno se srce ogorčeno naruga na račun izgleda mog srca i kaže mu da je prije bilo bolje dok su svi bili jednobojni i nedjeljivi i da nema šanse da obnovimo Promenadu srbine jer na tim ruševinama sada vladaju Ohlost, Zavist i njihovi pomagači i da su im se mnoga srca priklonila.

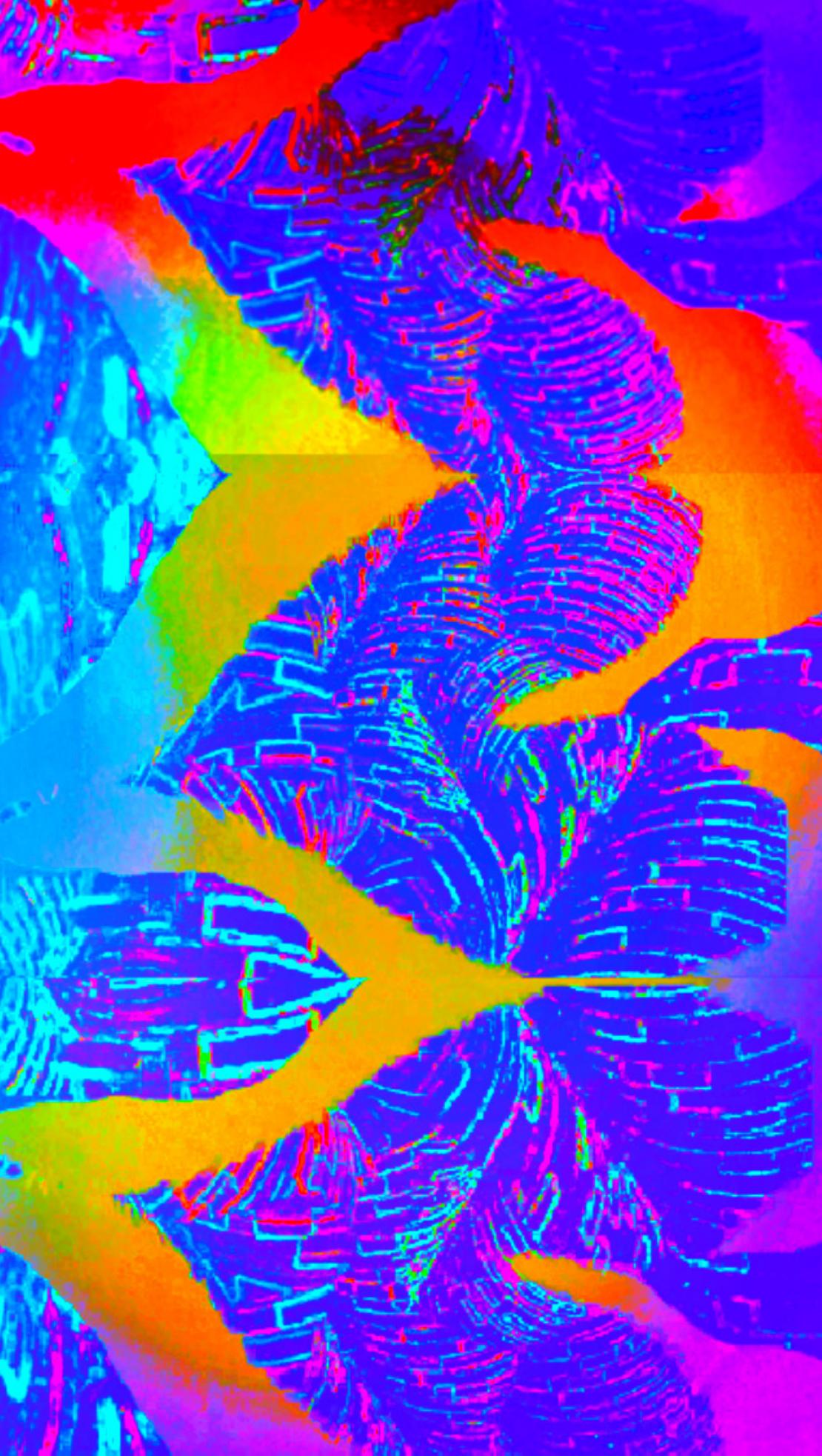

Vidjevši kako su neka srca zastala, moje srce osjeti da je vrijeme za motivacijski govor. Onako slomljeno, miješanih boja i bez pravog oblika, moje srce ustane pred drugima i reče:

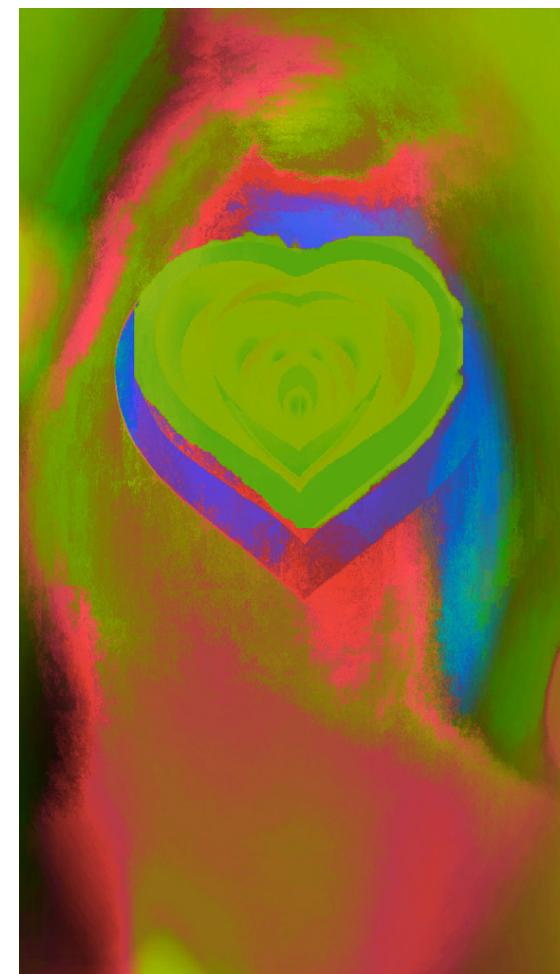
„Prije smo voljeli i znali samo za čistoću boja i savršenstvo oblika“, reče moje srce, „i živjeli smo samo za sebe. Mislili smo da imamo sve na Promenadi srbine, sve dok se dva srca nisu nesebično spojila i pokazala drugima da i raznobojne nijanse mogu biti lijepе i zabavne. Da miješanje boja i oblika također može biti moguće u našem svijetu. No nastali su Veliki neredi koje smo sami uzrokovali nerazumijevanjem i netolerancijom. Nisu Zavist i Ohlost sami srušili našu Promenadu srbine, mi smo im pomogli da je sruše i sada tamo vladaju, a mi prognani lutamo uokolo; razbijeni, povrijeđeni, prestrašeni, polomljenih oblika i pomiješanih boja. I zato vas pozivam da se vratimo tamo gdje je sve započelo. Vratimo se na Promenadu srbine!“

Gовор је урођи плодом и сви су кренули natrag. Међутим, моје је срце било некако умorno и туžno jer га је свака щара на њему подсјећала на твоје срце и на Emociju коју су упрано они створили. Тако подијелено, са сjećanjem на то како је некада било, моје је срце јудjело за твојим srcem. I упрано је та јудnja помогла у јurišu svih srca na Promenadu subbine. Sukob је bio strašan. Oholost i Zavist dobro су се ukopali и дugo су се branili. No ranjena i povrijeđena srca nisu више имала што izgubiti. Njihov je završni udar bio silovit, a predaja Oholosti i Zavisti neizbjježna. Srca su vratila svoju Promenadu subbine i krenula je obnavljati u pjesmi i veselju.

A моје се срце освртало и траžilo твоје. Netko му реће да те видио у подручју Samoće. Iako nerado, моје је срце опет кренуло тамо.

Područje Samoće bilo je pod velikim utjecajem Straha i Nemoći, dvojice stražara koji su kontrolirali cijelo to područje. Oni su se brinuli da u Samoći sve bude u redu. Vidjevši moje slomljeno, nijansirano srce, bahato su ga i lakomisleno pustili unutra, misleći da je samo odlučilo tamo doći i naći utjehu.

Tamo sam napokon opet ugledao tvoje srce. U kutu, u mraku, kao da se bojalo pokazati svoje nekad prekrasne boje, stajalo je srce koje nije bilo ni veće ni manje od mog srca. Strah od ponovnog spajanja bio je velik, stoga sam predložio tvom srcu da izađemo iz područja Samoće. Stražari, uvidjevši da više nema Oholosti i Zavisti, njihovih izravnih gospodara, sami se povukoše u mrak Samoće i ostaviše nas na miru.

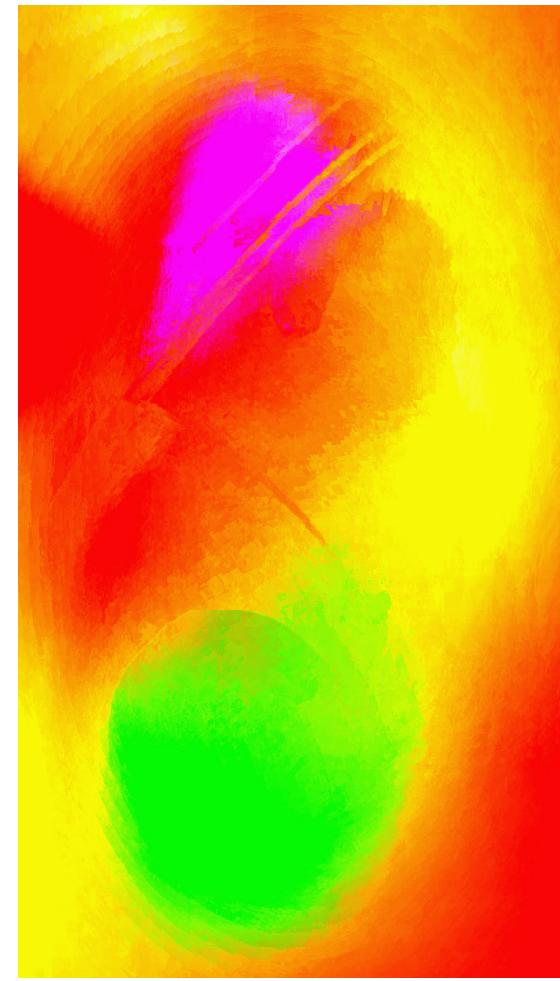
Došavši do obnovljene Promenade subbine, uvidjeli smo da su se mnoga srca već spojila; neka po prvi put, a neka su samo nastavila tamo gdje su stala prije Velikih nereda. No važno je bilo da su sva spajanja prošla ugodno te su spojena srca zasjala novim, neobičnim sjajem. Iz toga je, naravno, nastalo puno Emocija...

Čistoća i savršenstvo oblika nije u nedjeljivom, naprotiv – ono je u onome što se daje i u onome što se prima – u onome što nastaje...

Moje i tvoje srce ponovno su se spojili, oblikovali Emociju, izgradili Promenadu subbine te kao savršeni oblik postoje i danas.

Od tog vremena priča završava riječima – više nije bilo jednobojnog srca.

Usuđuješ li se nacrtati me?

Priča o srcima vrlo je posebna priča.

Pisana u intimnoj *ja-formi*, priča ne poznaje treće lice.

Sastavljena od metafore, simbolike i mašte, to je priča o nama, o vama.

Bez obzira na to tko drži knjigu u ruci, priča traži sudjelovanje čitatelja.

Nema objektivnog čitanja, nema čitanja s odmakom emocija jer u pitanju su moje i tvoje srce, ne tuđe, ne naše i vaše ili njihovo srce.

Vrlo konkretno i određeno – moje i tvoje srce.

Ako kažem da sam ja moje srce, a ti tvoje srce, može li biti iskrenije tvrdnje?

Oni su ujedno i glavni protagonisti priče koju svaki čitatelj doživljava na svoj način jer ne postoji univerzalna priča o ljubavi, niti priča o srcima može biti ta.

Priča o srcima ono je što doživljavamo, ono što jesmo.

Priča na vrlo suptilan način nijansira emocije i u njihovom spletu kristalizira ono što nazivamo ljubavlju, pritom personalizirajući sudionike; mene i tebe.

Ne postoji nitko osim nas.

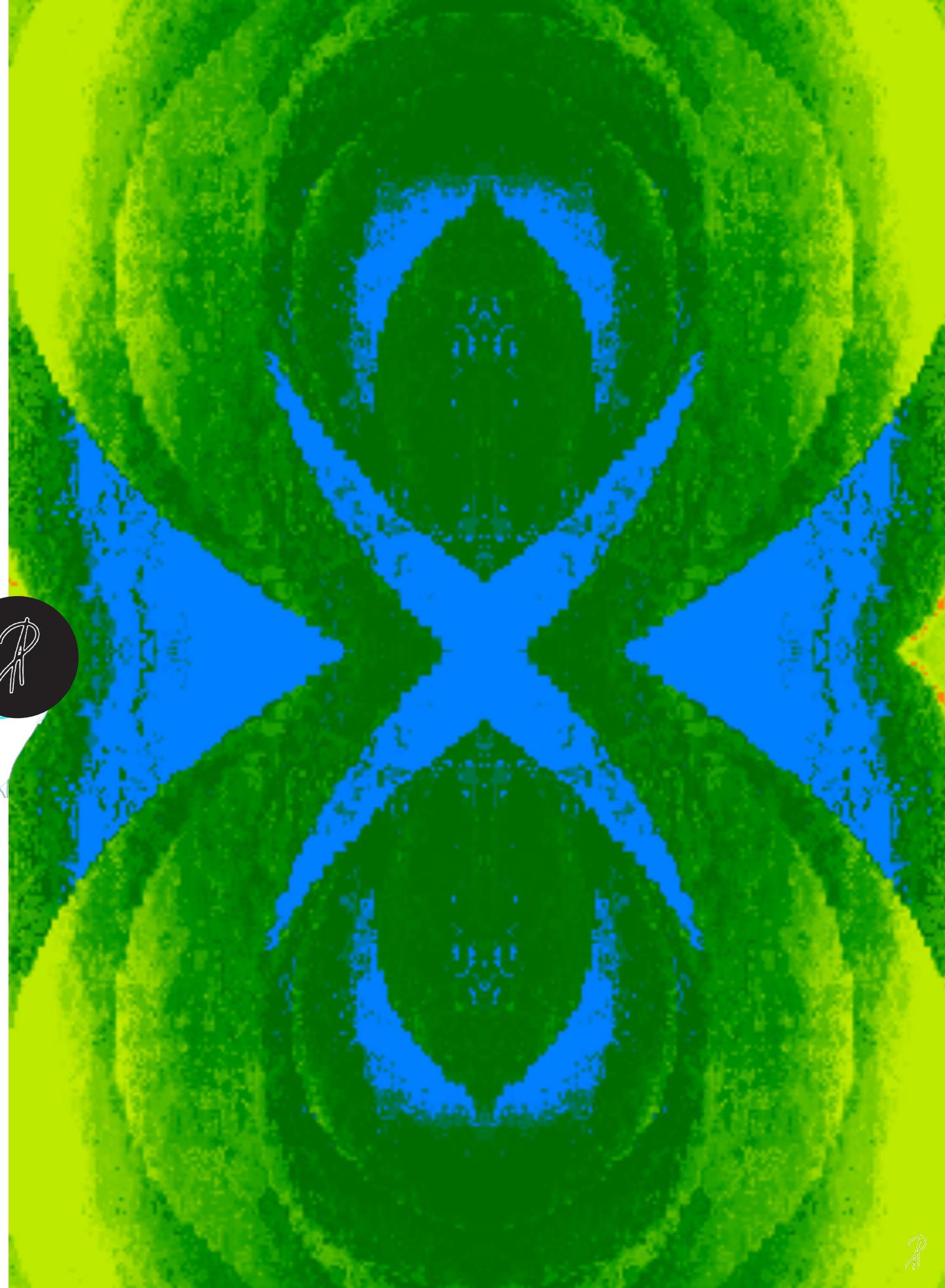
Knjiga je bogato ukrašena kolorističkim prikazima, fantastične bravure slijede paralelnu unutarnju radnju glavnih likova. Osim što materializiraju osjećaj, slike pozivaju čitatelja da svojim skicama i crtežima sudjeluje te da u prazan prostor stranica utisne ono što priči i slikama nedostaje. Svoju emociju.

Krug je time zatvoren.

Priča dobiva svoj smisao i svoj kraj.

Priču o srcima teško je ispričati, naprotiv, pročitaj ju pa će moje i tvoje srce imati o čemu pričati.

To je jedini način da saznaš.

Priča o srcima nije samo priča. To je bajka, to je slikovnica koja se naoko na jednostavan način obraća čitatelju, tražeći u njemu dijete, tražeći u njemu emociju. Kažem, samo naoko na jednostavan način. Čitajući između redaka uočava se jaka metafora na koju nitko ne ostaje imun jer se priča ipak poziva na srce. U ovo vrijeme kada svi svojim djelima i životima nerado pričaju o srcu, obavezno pročitati.

medo.hr